

OLIVER BOWDEN

PALADIN | FANTASY

OLIVER BOWDEN

FRĂȚIA

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

Prolog

Evenimentele din ultimele cincisprezece minute extraordinare – ar fi putut să fie cincisprezece ore, ba chiar zile, într-atât de lungi păruseră – se învâlmășiră din nou prin mintea lui Ezio, pe când se împleticea, amețit, afară din cripta de sub Capela Sixtină.

Își amintea, deși ca prin vis, că în adâncurile criptei văzuse un sarcofag uriaș care părea din granit. Când s-a apropiat de el, obiectul a început să strălucească, dar cu o sclipire neamenințătoare.

I-a atins capacul, care s-a deschis de parcă ar fi fost ușor ca un fulg. Din lumina galbenă și caldă ce strălucea dinăuntru s-a ridicat o siluetă ale cărei trăsături Ezio nu le putea distinge, deși știa că se uita la o femeie. O femeie neobișnuit de înaltă, care purta coif și avea pe umărul drept o bufniță maronie.

Lumina care o înconjura îl orbea.

– Te salut, Profetule, a rostit ea adresându-i-se cu numele acela care-i fusese atribuit în chip misterios. Te aștept de zece mii de anotimpuri.

Ezio nu a cutezat să ridice privirea.

– Arată-mi Mărul.

Bărbatul i l-a întins, supus.

– Ah...

Mâna femeii a mângâiat aerul de deasupra obiectului, dar fără să-l atingă. Mărul strălucea și pulsa. Ochii ei l-au sfredelit pe Ezio.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Ținea capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi reflectat asupra unui lucru. Ezio a ridicat privirea și i s-a părut că vede umbra unui surâs pe chipul opalescent al femeii.

— Cine ești tu?

— Oh... am multe nume. Când am... când am murit, mă numeam Minerva.

Ezio cunoștea acel nume.

— Zeița înțelepciunii! Bufnița de pe umărul tău... Coiful... Sigur că da!

Și-a plecat fruntea.

— Noi, zeii pe care strămoșii tăi i-au venerat, am pierit. Iunona, stăpâna zeilor, și tatăl meu, Jupiter, stăpânul zeilor și soțul ei, cel care m-a adus pe lume prin fruntea sa. Mi-a dat viață nu prin vintrele, ci prin creierul său!

Ezio era transfigurat. Privea statuile înșiruite de-a lungul pereților. Venus. Mercur. Vulcan. Marte...

În depărtare se auzea un zgomot ca de sticlă ce se sparge, sau poate sunetul pe care l-ar face o stea căzătoare – era râsul Minervei.

— De fapt, n-am fost zei, ci am existat pur și simplu mai devreme. Chiar și pe vremea când umblam prin lumea aceasta, oamenii s-au străduit să ne înțeleagă existența, însă noi eram mai avansați în timp.

A făcut o pauză.

— Deși poate că nu ne înțelegeți, trebuie să țineți seama de avertismentul nostru.

— Nu pricep...

— Nu-ți fie teamă. Vreau să vorbesc cu tine, dar, de asemenea, și prin tine. Tu ești Alesul vremurilor tale. Profetul.

Ezio a simțit căldura unei mame îmbrățișându-i oboeala.

Minerva și-a ridicat brațele deasupra capului și tavanul criptei s-a transformat în bolta cerească. Fața ei sclipitoare a căpătat o aură de tristețe.

— Ascultă și privește!

Bărbatul se simțea zguduitor chiar și acum, când își amintea: văzuse întregul Pământ și cerurile care-l înconjurau, tocmai până la Calea Lactee, întreaga galaxie, iar mintea lui abia putuse înțelege ce avea în fața ochilor. Văzuse o lume – lumea lui – distrusă de Om și o câmpie biciuită de vânturi. După aceea văzuse oameni – înfrânți, efemeri, totuși plini de speranță.

— Noi v-am dăruit Edenul, a zis Minerva, dar a devenit Infern. Lumea a ars până n-a mai rămas decât cenușa. Însă v-am plăsmuit după chipul și asemănarea noastră și v-am creat astfel încât, indiferent ce ați fi făcut, indiferent cât rău ar fi existat în voi prin puterea alegerii voastre, să supraviețuiți dacă veți alege asta, fiindcă v-am dăruit alegerea! Apoi am reconstruit. După distrugere, am reconstruit lumea și ea a devenit, după eoni, cea pe care o cunoști și în care trăiești astăzi. Am încercat să ne asigurăm că o asemenea tragedie nu se va mai repeta niciodată.

Ezio a privit din nou cerul. Pe fundalul orizontului a văzut temple și forme, gravuri în piatră aidoma unor caligrafii, biblioteci ticsite cu pergamente, și corăbii, cetăți, muzică și dansuri. Siluete și contururi din civilizații străvechi pe care nu le știa, dar pe care le recunoștea ca aparținând semenilor lui.

— Acum însă poporul meu este pe moarte, a continuat Minerva. Și timpul va lucra împotriva noastră... adevărul va fi preschimbat în mit și legendă. Dar Ezio, Profet și Conducător, deși ai forța fizică a unui simplu om, voința ta este la fel de puternică precum a noastră și vorbele mele vor fi păstrate în tine.

Ezio o privea vrăjit.

— Fie ca vorbele mele să aducă, de asemenea, speranță, a adăugat Minerva. Tu însă trebuie să acționezi iute, fiindcă n-a mai rămas mult timp. Ferește-te de Borgia! Ferește-te de Crucea Templierilor!

Apoi cripta s-a întunecat. Minerva și Ezio erau singuri, scâldați în strălucirea tot mai slabă a luminii calde.

— Acum poporul meu trebuie să părăsească lumea aceasta. Mesajul a fost transmis. De-aici, totul rămâne în seama ta. Noi nu mai putem face nimic.

S-a făcut beznă și tăcere, iar cripta a redevenit un simplu beci, în care nu se găsea nimic.

Și totuși...

Ezio ieși aruncând o privire spre trupul contorsionat de convulsii al lui Rodrigo Borgia, „spaniolul”, papa Alexandru al VI-lea, conducătorul facțiunii Templierilor, însângerat și aparent în agonia morții. Îi era imposibil să-i dea acum lovitura de grație. Bătrânul părea să moară de propria-i mână; după cum arăta, părea că luase otravă, probabil aceeași *cantarella* pe care o administrase atâtor dușmani de-ai lui. Ei bine, n-avea decât să-și găsească singur drum spre *Inferno*. Ezio nu intenționa să-i arate milă ușurându-i sfârșitul.

Părăsi întunecata Capelă Sixtină, ieșind sub razele strălucitoare ale soarelui. Ajuns în portic își zări prietenii și camarazii Asasini, membrii Frăției, alături de care avusese atâtea aventuri și supraviețuise atâtor pericole.

Partea I

Nu pot fi numite virtuți uciderea concetățenilor, trădarea prietenilor, perfidia, cruzimea și lipsa credinței. Toate acestea îi pot aduce unui principe puterea, dar nu și gloria.

Niccolò Machiavelli, *Principele*

Capitolul 1

Ezio rămase pentru o clipă amețit și dezorientat. Unde se afla? Ce era locul acesta? Pe măsură ce-și venea încet în simțiri, îl văzu pe unchiul său Mario desprinzându-se din grupul de camarazi Asasini și apropiindu-se de el, pentru a-l prinde de braț.

— Te simți bine, Ezio?

— A... a... a fost o luptă... cu Papa, cu Rodrigo Borgia. L-am lăsat murind.

Ezio tremura din toate încheieturile. Nu se putea stăpâni. Putea fi adevărat? Cu câteva minute în urmă – deși i se părea că trecuseră o sută de ani de atunci – , se luptase pe viață și pe moarte cu acela pe care-l ura și de care se temea cel mai mult – conducătorul Templierilor, organizația ticăloasă care dorea să distrugă lumea pe care Ezio și prietenii lui din Frăția Asasinilor se străduiseră din răspuțeri s-o protejeze.

Însă el îi înfrânsese pe Templieri. Folosise uriașele puteri ale misteriosului Măr, Partea sacră din Eden ce-i fusese încredințată de vechii zei pentru a se asigura că ceea ce investiseră în omenire nu va pieri în vărsare de sânge și fărădelege. Iar Ezio ieșise triumfător.

Oare?

Ce spusese? „L-am lăsat murind.” Într-adevăr, Rodrigo Borgia, bătrânul ticălos care-și făcuse drum cu ghearele și colții până în fruntea Bisericii pe care o conducea ca Papă, părăsise în pragul morții. Luase otravă.

Însă acum o îndoială teribilă punea stăpânire pe inima lui Ezio. Oare prin faptul că-i arătase milă – sentimentul pe care

se întemeia Crezul Asasinului și pe care, după cum bine știa, trebuia să-l arate tuturor, mai puțin celor care prin existența lor puneau în primejdie viețile altor oameni – dăduse, de fapt, dovadă de slăbiciune?

Dacă așa era, n-avea să îngăduie niciodată să i se vadă îndoiala, nici chiar unchiului Mario, conducătorul Frăției. Își îndreptă umerii. Îl lăsase pe Papă murind de propria-i mână. Îi lăsase timp să se roage. Nu-l înjunghiasse în inimă ca să se asigure că murea.

Un pumn rece îi strânse inima atunci, când un glas limpede îi șopti în minte: „Ar fi trebuit să-l ucizi.”

Se scutură din tot corpul pentru a-și alunga demonii, la fel cum un câine se scutură de apă după ce iese pe mal. Și totuși, gândurile îi zăboveau asupra experienței năucitoare pe care o avusese în cripta stranie de sub Capela Sixtină a Vaticanului: clădirea din care tocmai ieșise sub razele soarelui cu care nu era obișnuit și care-l făceau să clipească. În jurul său, totul părea ciudat de calm și normal – clădirile Vaticanului erau așa cum fuseseră dintotdeauna, strălucitoare în lumina puternică. Amintirea celor petrecute în criptă îi reveni în talazuri ce-i copleșeau mintea. Avusese o viziune, o întâlnire cu o zeiță bizară – fiindcă nu exista alt cuvânt prin care să descrie făptura aceea –, despre care acum știa că era Minerva, zeița romană a înțelepciunii. Ea îi arătase atât trecutul îndepărtat, cât și viitorul, într-un fel menit să-l facă să deteste responsabilitatea pe care revelația acelor lucruri i-o pusese pe umeri.

Cui i-ar fi putut-o împărtăși? Cum ar fi putut explica *orice* din viziunea aceea? Totul păru-se atât de ireal.

După experiența respectivă – și poate că ar fi fost mai bine să-i spună ordalie –, știa cu siguranță doar că luptele nu se încheiaseră. Poate că într-o bună zi avea să poată reveni în orașul lui natal, Florența, și să-și găsească liniștea în tovărășia cărților, bând cu prietenii iarna, vânând cu ei

toamna, făcând curte fetelor primăvara și supraveghind munca de pe domenii vara.

Dar nu era încă timpul pentru asta.

În adâncul inimii, Ezio știa că Templierii și tot răul pe care-l reprezentau ei nu dispăruseră. Erau un monstru cu mai multe capete decât Hidra și, aidoma fiarei aceleia, pe care doar un bărbat ca Hercule o putuse ucide, erau aproape nemuritori.

— Ezio?

Vocea unchiului Mario răsună aspru, însă îl ajută să se smulgă din reveria ce-l prinsese în gheare. Trebuia să-și revină și să gândească limpede.

În mintea lui ardea un foc nestăvilat. Ca să se liniștească, își rosti numele în gând: „Sunt Ezio Auditore da Firenze. Sunt puternic și maestru al tradițiilor Asasinilor.”

Privi din nou în jur. Nu știa dacă visase sau nu. Revelațiile ciudatei zeițe din criptă îi clătinaseră profund credințele și presupunerile. Parcă timpul însuși fusese răsturnat cu susul în jos. Ieșit din Capela Sixtină, unde-l lăsase pe ticălosul papă Alexandru al VI-lea *aparent* în agonia morții, miji iarăși ochii în lumina nemiloasă a soarelui. Camarazii Asasini se adunau în jurul lui, cu chipuri grave pe care se citea o hotărâre îndârjită.

Gândul continua să-l hăituiască. Oare ar fi trebuit să-l ucidă pe Rodrigo – să se *asigure* că era mort? Alesese să n-o facă... iar Papa păruse hotărât să-și ia viața, după ce dăduse greș în planul său final.

Totuși glasul acela limpede continua să răsună în mintea lui Ezio.

Și nu era doar atât. O forță de neînțeles părea să-l târască înapoi spre capelă; simțea că lăsase acolo ceva neterminat.

Nu era vorba de Rodrigo. Nu *doar* de Rodrigo. Deși, dacă se întorcea, de data asta i-ar fi dat lovitura de grație. Mai exista *ceva*.

— Ce este? întrebă Mario.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse Ezio încordat, înțelegând brusc că jocul *nu se terminase* și că nu trebuia să lase din mână Mărul.

În clipa când pricepu acest lucru, se simți copleșit de nevoia de a acționa imediat. Se smulse din brațele ocrotitoare ale unchiului său și se grăbi înapoi, spre criptă. Mario le făcu celorlalți semn să rămână locului și-l urmă.

Ezio ajunse repede în locul unde-l lăsase pe muribundul Rodrigo Borgia... dar bătrânul nu mai era acolo! Mantia papală din damasc, bogat împodobită, zăcea morman pe podea, pătată cu stropi de sânge, însă posesorul ei dispăruse. Asasinul simți din nou că inima îi era strânsă de o mână înghețată, din oțel, ce voia parcă să o strivească.

Pentru ochii necunoscători, ușa secretă spre criptă era închisă și aproape invizibilă, dar când se apropie de locul în care își amintea că o zărise, se deschise lin sub atingerea lui. Ezio se întoarse către Mario și fu surprins să-i vadă teama întipărită pe chip.

— Ce-i înăuntru? întrebă unchiul, străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

— Misterul, răspunse Ezio.

Îl lăsă pe Mario în prag și coborî prin pasajul slab luminat, sperând că nu era prea târziu, că Minerva prevăzuse situația și, ca atare, avea să dea dovadă de clemență. Cu certitudine, lui Rodrigo nu i-ar fi fost îngăduit să intre aici, totuși Ezio ținu pregătit pumnalul secret moștenit de la tatăl său.

În criptă, uriașele făpturi umane, dar în același timp *supraumane* – erau oare statui? – țineau Cârja.

Una dintre piesele Edenului.

Cârja lăsa impresia că era lipită de cel care o ținea și, când Ezio încercă s-o smulgă, făptura păru că-și întetește strânsoarea și începe să strălucească, la fel ca inscripțiile runice de pe pereții criptei.

Bărbatul își aminti că nicio mână omenească nu trebuia să atingă neprotejată Mărul. Făpturile se răsuciră apoi și se afixară în pământ, lăsând cripta complet goală, cu excepția sarcofagului uriaș și al statuilor care-l înconjurau.

Ezio se retrase un pas, aruncă o privire în jur și șovăi înainte de a pleca, știind instinctiv că era ultima oară când mai vedea locul acela. Ce credea? Spera că Minerva îi va apărea din nou? Nu-i spusese ea oare tot ce trebuia să știe? Sau cel puțin tot ce putea el să afle și să rămână în siguranță? Mărul îi fusese înmânat. Alături de Măr, celelalte piese ale Edenului i-ar fi acordat lui Rodrigo supremația după care tânjea, iar Ezio știa prea bine după atâția ani că o asemenea putere unificată ar fi fost prea periculoasă pentru oameni.

— Ești bine? răsună de sus glasul lui Mario, neobișnuit de tulburat.

— Totul e-n regulă, încuviință Ezio și reveni spre lumină cu o ciudată ezitare.

După ce ajunsese lângă unchiul lui, îi arătă Mărul fără niciun cuvânt.

— Și Cârja?

Clătină din cap.

— Mai bine în Pământ decât în mâinile oamenilor, rosti Mario înțelegând gestul. Dar asta nu trebuie să ți-o spun eu. Haide! N-ar trebui să mai zăbovim.

— De ce atâta grabă?

— Chiar crezi că Rodrigo va sta cu brațele-ncruciate și ne va lăsa să ieșim liniștiți de-aici?

— Când am plecat, era în pragul morții.

— Nu-i chiar același lucru cu a-l fi trimis pe lumea cealaltă, nu? Haide!

Ieșiră cât de repede cu putință din criptă și un curent de aer rece părea să îi urmeze.

Capitolul 2

— Unde sunt ceilalți? întrebă Ezio, încă amețit de recentele întâmplări, când ajunseră în nava mare a Capelei Sixtine.

Grupul de Asasini de acolo dispăruse.

— Le-am spus să plece. Paola s-a întors la Florența, iar Teodora și Antonio la Veneția. Trebuie să acoperim toată Italia. Templierii sunt înfrânți, dar nu nimiciți. Se vor regrupa dacă Frăția Asasinilor nu va fi vigilantă. De-a pururi vigilantă. Restul tovarășilor noștri au luat-o înainte și ne vor aștepta la cartierul nostru general din Monteriggioni.

— Ei stăteau de veghe.

— Așa-i, dar și-au dat seama când li s-a încheiat misiunea. Nu mai este timp de pierdut, Ezio. Toți știm asta, rosti Mario cu convingere.

— Trebuia să mă fi asigurat în privința lui Rodrigo Borgia.

— Te-a rănit în luptă?

— Am fost protejat de armură.

Mario își bătu încântat nepotul pe spate.

— Am vorbit în pripă mai devreme. Cred că ai avut dreptate să nu ucizi dacă nu era nevoie. Întotdeauna am fost de părere că e mai bine să fii cumpătat. Ai crezut că era pe moarte, după ce s-a otrăvit singur. Cine știe? Poate că s-a prefăcut... sau poate că n-a reușit să înghită o doză fatală de otravă. Oricum ar fi, trebuie să înfruntăm situația așa cum este acum și să nu ne mai irosim puterile întrebându-ne cum ar fi fost dacă procedam altfel. Noi te-am trimis pe tine, un singur om, împotriva unei întregi armate de